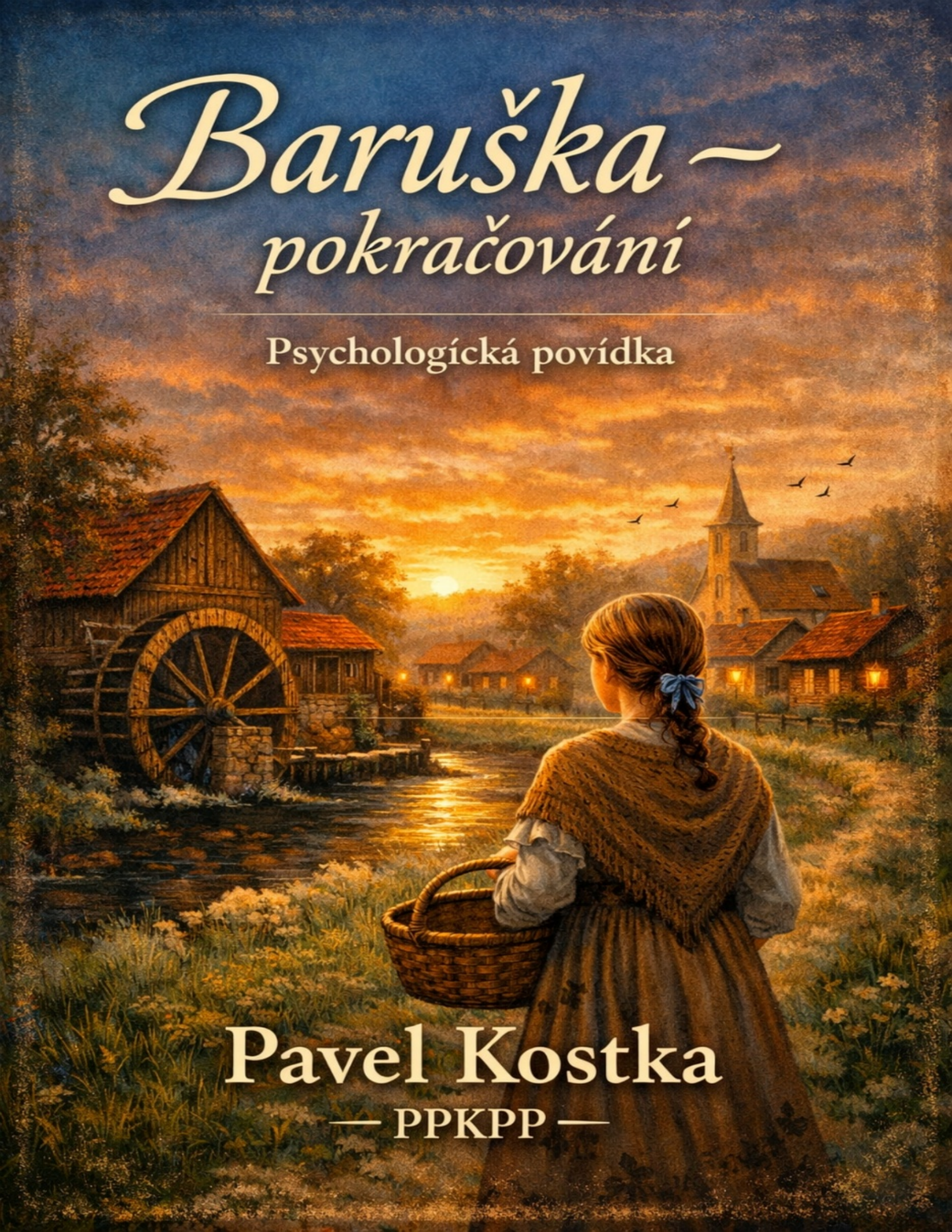

Baruška ~ pokračování

Psychologická povídka

Pavel Kostka
— PPKPP —

Baruška – pokračování

Žánr: psychologická povídka

Autor: Pavel Kostka – PPKPP

Rok vydání: 2026

Pokračování inspirované povídkou Boženy Němcové *Baruška*. Toto dílo není dílem původní autorky.

ISBN - 978-80-909910-7-1

Právní ujednání

Autor: Pavel Kostka – PPKPP

Toto dílo je autorským dílem podle zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, v platném znění. Veškerá práva jsou vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být bez předchozího písemného souhlasu autora jakkoli reprodukována, šířena, ukládána do vyhledávacích systémů, převáděna do elektronické či mechanické podoby, kopírována, rozmnožována nebo jinak využívána, a to včetně komerčního i nekomerčního použití.

Toto dílo je **autorským pokračováním inspirovaným povídkou Boženy Němcové *Baruška***. Nejedná se o dílo původní autorky, ani o její autorizované pokračování. Postavy, motivy a události jsou autorskou interpretací a nejsou součástí původního díla.

Autor nenese odpovědnost za případné škody vzniklé užitím informací uvedených v této knize. Veškeré postavy, dialogy a situace jsou fikcí; jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Všechna práva k tomuto vydání náleží autorovi: **Pavel Kostka – PPKPP**

© 2026 Pavel Kostka – PPKPP Všechna práva vyhrazena.

Anotace – Baruška – pokračování

Baruška – pokračování je psychologická povídka o tichém zrání, o odvaze postavit se vlastní minulosti a o hledání místa, které člověka drží i proměňuje. Navazuje na atmosféru původní povídky Boženy Němcové, ale vypráví nový, samostatný příběh ženy, která se po letech vrací do rodné vesnice, aby zde znovu objevila kořeny, které nikdy nepřestaly růst.

Baruška se ocitá uprostřed komunity, která se mění stejně jako ona sama. Mlýn, čítárna, zahrady i lidé kolem ní se stávají zrcadly jejích vlastních obav, nadějí a rozhodnutí. V každodenních setkáních, v drobných gestech i v hlubokých rozhovorech se učí, že uzdravení není jednorázový čin, ale dlouhá cesta plná ticha, práce a odvahy.

Příběh sleduje proměnu vesnice i samotné Baruščiny duše — od bolesti k porozumění, od izolace k sounáležitosti. Je to vyprávění o tom, že domov není jen místo, ale vztah. A že kořeny mohou být pevné, i když se člověk učí létat.

Obsah

Baruška – pokračování

Autor: Pavel Kostka – PPKPP

Právní ujednání

Anotace – Baruška – pokračování

Kapitola 1: Návrat

Kapitola 2: Stíny minulosti

Kapitola 3: Stíny a světlo

Kapitola 4: Zkouška ticha

Kapitola 5: Hledání kořenů

Kapitola 6: Mosty

Kapitola 7: Zpěv ticha

Kapitola 8: Hlubiny a hladiny

Kapitola 9: Rozcestí

Kapitola 10: Rozhodnutí

Kapitola 11: Ticho před písní

Kapitola 12: Zrození ticha

Kapitola 13: Hluboké dýchání

Kapitola 14: Zpěv kořenů

Kapitola 15: Mosty v mlze

Kapitola 16: Odlévání ticha

Kapitola 17: Návrat písně

Kapitola 18: Kořeny a křídla

Kapitola 19: Zpěv, který zůstává

Kapitola 20: Závěrečný zpěv

Poděkování čtenářům

Pozvánka na další četbu

Věnování

Kapitola 1: Návrat

Baruška stála na prahu domu, který jí připadal současně známý i cizí. Vzduch byl těžký po dešti, zem voněla hlínou a seno, a přesto v ní cosi ztichlo jako by se svět kolem ní zastavil, aby jí dal čas rozmyslet se. Vzpomínky se vracely nepořádně, jako listy unášené proudem, a ona je chytala jednou rukou a druhou je zase pouštěla. Věděla, že návrat není jen fyzický krok, že se vrací do míst, kde se její duše kdysi rozlomila a kde se možná může zase srovnat.

Dveře se zavřely za ní tiše, bez zbytečného hluku, a v tom tichu se ozvaly hlasy minulosti. Ne všechny byly přátelské. Některé byly ostré jako kamení, jiné měkké jako polštář. Baruška si sedla u okna a dívala se na dvůr. Děti, které si hrály u studny, vypadaly jako stíny z jiného života. Jejich smích jí připomněl, že svět jde dál bez ohledu na to, co se stalo včera. Přesto v ní rostlo něco jako rozhodnutí. Ne rozhodnutí velké a hlučné, ale tiché a pevné.

V noci se jí zdály sny, které nebyly sny. Viděla v nich tváře lidí, které znala, a tváře, které neznala, a všechny se mísily do jednoho obrazu. Ten obraz jí ukazoval, že minulost není jen soubor událostí, ale síť vztahů a očekávání. Baruška cítila, že musí pochopit, kde se spletla, a že pochopení nebude jednoduché. Bylo to jako rozplétat uzel, který se za ta léta jen více stácel.

Ráno přišla sousedka s košíkem jablek a s otázkami, které nebyly zvědavé, ale opatrné. Lidé ve vesnici se dívali na Barušku jako na někoho, kdo prošel bouří a zůstal stát. Někteří jí nabízeli pomoc, jiní se od ní drželi stranou. Baruška přijímala slova s klidem, který nebyl klidem lhostejnosti, ale klidem, který vzniká z vědomí, že člověk musí nést své kroky sám. V košíku byly jablka, a ona si vzpomněla na dětství, na chuť, která se zdála být jednoduchá, a přesto plná významu. Ta vzpomínka jí připomněla, že i malé věci mohou být kotvou.

Večer usedla ke stolu a psala. Ne psala dopis, psala si poznámky, jako by chtěla zachytit kousky sebe, které se jí rozplývaly. Slova se rodila pomalu, někdy bolestně, jindy s lehkostí. Psát pro ni znamenalo třídit myšlenky, dávat jim tvar, aby je mohla později zkoumat. Při psaní si

uvědomila, že její vnitřní svět je plný protikladů. Touha po klidu se střetávala s touhou po změně. Strach z odsouzení se mísil s nadějí, že pochopení je možné.

Jednoho odpoledne přišel do vesnice muž, kterého si Baruška pamatovala z dřívějšího. Nešel s velkými slovy. Jeho přítomnost byla spíše jako dotek, který probudí staré rány, ale zároveň je připraví k hojení. Mluvili spolu o věcech, které se zdály být malicherné a přitom zásadní. Mluvili o počasí, o úrodě, o tom, jak se mění svět. A přitom mezi řádky probíhaly otázky, které nebyly vyslovené. Baruška cítila, že každý rozhovor je zkouškou její odvahy. Odpovědi, které hledala, nebyly venku, ale uvnitř.

Večer, když se světlo zhaslo a okna zůstala tmavá, Baruška si položila ruku na srdce a naslouchala. Slyšela tlukot, který byl někdy rychlý a někdy pomalý, a v tom rytmu nacházela rytmus svých rozhodnutí. Nechtěla se vrátit k tomu, co bylo, ale nechtěla ani utíkat před tím, co přijde. Cítila, že pokračování jejího příběhu nebude jednoduché. Bude to cesta, která bude vyžadovat odvahu, trpělivost a schopnost odpouštět sobě i druhým.

Když zavřela oči, viděla před sebou obraz cesty vedoucí mezi poli. Cesta nebyla přímá. Kličkovala, občas se ztrácela v trávě, jindy vedla kolem starých stromů. Baruška věděla, že půjde dál. Ne proto, že by měla jistotu, ale proto, že věřila, že každý krok jí přinese nové pochopení. A v tom tichu, které následovalo po dni plném malých rozhodnutí, se v ní rozhořelo něco jako naděje. Naděje, že i zraněné srdce může najít způsob, jak znovu tlouct s klidem.

Kapitola 2: Stíny minulosti

Tiráž Pokračování inspirované povídkou Boženy Němcové Baruška. Toto dílo není dílem původní autorky.

Baruška se probudila dříve než obvykle. Světlo se plížilo oknem jako tichý host a na stole ležely poznámky, které psala předchozí večer. Její písmo bylo někdy roztřesené, jindy pevné, jako by každé slovo bylo malým mostem přes propast, kterou cítila v sobě. Vzpomínky se vracely v barvách a vůních. Vzpomněla si na vůni sena, na šustění sukní, na hlas matky, který byl vždy trochu vzdálený, jako by mluvil z jiné místnosti. Vzpomněla si na to, jak se kdysi smála bez obav, a na to, jak se smích postupně stáhl do koutků úst, až zůstal jen tichý zvuk, který sama sotva rozpoznala.

Venku se probouzela vesnice. Kokrhání kohouta, zvuk vozů, kroky lidí, kteří šli do polí. Baruška si oblékla šat a vyšla na dvůr. Vzduch byl chladný, ale slunce už slibovalo teplo. Děti se tlačily kolem studny a hádaly se o to, kdo první naplní vědro. Jejich tváře byly otevřené, bez zábran, a Baruška se na ně dívala s něčím jako něhou, která se mísila se stínem bolesti. Chtěla by jim říct, aby si uchovaly tu lehkost, ale věděla, že slova by byla marná. Každý si nese svůj osud.

Když se vrátila do kuchyně, našla tam sousedku Marušku, která přinesla čerstvý chléb a mléko. Maruška mluvila tiše, jako by se bála, že hlas by mohl rozbít křehké ticho, které Baruška kolem sebe vytvořila. Mluvily o počasí, o úrodě, o tom, jak se letos zdá, že jabloně kvetou později. A přesto mezi řádky probíhaly otázky, které nebyly vyslovené. Lidé ve vesnici se dívali na Barušku jako na někoho, kdo prošel bouří a zůstal stát. Někteří jí nabízeli pomoc, jiní se od ní drželi stranou. Baruška přijímala slova s klidem, který nebyl klidem lhostejnosti, ale klidem, který vzniká z vědomí, že člověk musí nést své kroky sám.

Po obědě se vydala k řece. Cesta vedla kolem starého sadu, kde stromy stály jako strážci minulosti. Každý strom měl své jizvy, své rány, a přesto rostl dál. Baruška si sedla na kámen u břehu a pozorovala proud vody. Voda byla průzračná, a přitom nesla v sobě stopy všeho, co se stalo. Listy, které spadly, větvičky, drobné kamínky. Voda všechno přijímala a

odnášela. Baruška cítila, že by se i ona chtěla nechat unášet, ale věděla, že nemůže. Musí zůstat, musí čelit tomu, co je uvnitř.

Vzpomněla si na muže, který přišel do vesnice před několika dny. Jeho přítomnost byla tichá, ale pronikavá. Měl oči, které viděly dál než jen povrch věcí. Mluvil málo, ale když mluvil, jeho slova měla váhu. Setkali se u studny, a on jí nabídl pomoc s opravou plotu. Práce byla jednoduchá, ale jejich rozhovor se stočil k věcem, které byly důležitější. Mluvili o tom, co znamená odpustit, o tom, jak se člověk může změnit, a přitom se dotýkali i bolestí, které Baruška nosila. On jí nevnucoval rady, jen naslouchal, a to bylo pro ni nové. Byla zvyklá na soudy, na rychlá vysvětlení, na to, že lidé chtějí vědět viníka a trest. Tento muž nechtěl viníka. Chtěl porozumění.

Když se vrátila domů, našla v poštovní schránce dopis. Obálka byla zažloutlá, písmo známé, a srdce jí poskočilo. Otevřela dopis a četla. Slova byla jednoduchá, ale každé z nich bylo jako kapka, která pomalu vyplavuje špínu z rány. Byl to dopis od ženy, kterou znala z mládí. Žena psala o tom, jak se život může změnit, o tom, jak se někdy člověk ztratí a jak se může zase najít. Psala o tom, že někdy je třeba přijmout odpovědnost, ale také si dovolit být slabý. Baruška seděla u stolu a četla dopis znovu a znovu, jako by v něm hledala klíč.

Ten večer přišel muž, kterého potkala u studny. Nezvonil, jen vešel, jako by byl vítán. Sedli si u stolu a mluvili dlouho do noci. Mluvili o tom, co je důležité, o tom, co je zbytečné, o tom, jak se člověk může bát pravdy. Muž jí vyprávěl o svém životě, o chybách, které udělal, o tom, jak se mu podařilo najít cestu zpět. Nebyl to příběh hrdiny, byl to příběh člověka, který se učí žít. Baruška naslouchala a cítila, jak se v ní něco mění. Nešlo o to, že by našla odpovědi na všechny otázky. Šlo o to, že se naučila klást otázky jinak.

V noci se jí zdál sen. Nebyl to sen plný symbolů, byl to sen, který byl spíše jako rozhovor. Viděla sebe sama jako dívku, která běží po poli, a za ní běží stín. Stín se blížil, ale nebyl zlý. Byl to stín minulosti, který ji doháněl, aby jí připomněl, co bylo. Dívka se zastavila a podívala se stínu do očí. Stín se rozplynul a zůstal jen obraz. Když se probudila, měla

pocit, že sen jí něco řekl, ale slova se rozplývala jako mlha. Zůstalo jen ticho a pocit, že něco bylo uvolněno.

Ráno se probudila s rozhodnutím. Nešlo o rozhodnutí velké a dramatické. Bylo to rozhodnutí, které se skládalo z malých kroků. Rozhodla se, že půjde do kostela, ne proto, že by hledala odpovědi v modlitbě, ale proto, že chtěla být mezi lidmi, kteří sdílejí ticho. Kostel byl prázdný, světlo procházelo vitrážemi a vytvářelo barevné skvrny na kamenné podlaze. Baruška seděla v lavici a pozorovala světlo. Vzpomněla si na chvíle, kdy byla dítětem a věřila, že svět je jednoduchý. Tehdy bylo vše jasné. Ted' bylo všechno složitější, ale přesto v tom složení nacházela krásu.

Po bohoslužbě se setkala s farářem. Mluvili o víře, ale i o pochybnostech. Farář mluvil s pokorou, ne s dogmatem. Řekl jí, že víra není vždy odpovědí, někdy je to jen způsob, jak nést tíhu. Baruška si uvědomila, že hledání není selhání. Je to proces. A proces může být něžný, i když je bolestný.

Dny plynuly a Baruška se učila žít s tím, co bylo. Učila se přijímat pomoc, když byla nabídnuta, a odmítat falešné soustrasti. Učila se mluvit o svých pocitech, i když to bylo těžké. A přitom se kolem ní začaly dít malé věci, které měnily její svět. Děti jí nosily květiny, starší ženy jí přinášely recepty na polévky, muži jí pomáhali s opravami. Nebylo to velké, nebylo to hrdinské. Bylo to obyčejné lidské teplo, které pomalu zaplňovalo prázdná místa.

Jednoho odpoledne, když seděla u okna a šila, přišla její sestra. Neviděly se dlouho. Sestra přišla s očima, které byly unavené, ale plné něčeho jako odhodlání. Mluvily dlouho. Mluvily o minulosti, o tom, co bylo řečeno a co zůstalo nevyřčeno. Bylo to setkání, které nebylo snadné. Obě musely čelit pravdám, které byly bolestné. A přesto v tom rozhovoru bylo i něco jako očištění. Slova, která byla vyslovena, měla sílu uvolnit. Sestra odešla s tím, že se vrátí, a Baruška zůstala sama s pocitem, že udělala krok, který byl důležitý.

Večer, když se světlo zhaslo a vesnice se ponořila do ticha, Baruška si položila ruku na stůl a dívala se na dopis, který dostala. Přečetla ho znovu a tentokrát si podtrhla věty, které jí něco říkaly. Byly tam slova o

odpuštění, o tom, že člověk nemusí být dokonalý, aby byl milován. Byla tam slova, která jí dovolila být slabou a přesto důstojnou. Zavřela oči a cítila, jak se v ní něco uklidňuje. Nešlo o to, že by byla uzdravená. Šlo o to, že se naučila nést svou bolest s větší lehkostí.

Kapitola jejího života se neuzavřela. Naopak se otevřela nová stránka, která byla plná otázek a možností. Baruška věděla, že cesta bude dlouhá. Věděla, že se objeví dny, kdy se bude cítit ztracená, a dny, kdy bude cítit naději. A přesto v tom všem byla jistota, že není sama. Lidé kolem ní, i když nedokonalí, byli přítomní. A to bylo víc, než čekala.

Když zavřela okno a uložila dopis do zásuvky, ucítila, že se v ní něco změnilo. Nebylo to velké a hlučné. Bylo to tiché a pevné. Jako kořen, který se pomalu rozrůstá pod zemí, neviditelný a přesto nezbytný. Baruška si lehla a naslouchala tlukotu svého srdce. V tom rytmu nacházela nový směr. Ne směr, který by jí řekl, co přesně má dělat. Spíše směr, který jí dovolil věřit, že každý krok má smysl. A s tím vědomím usnula, připravená na další den, na další rozhovory, na další malé činy, které budou tvořit její pokračování.

Kapitola 3: Stíny a světlo

Baruška se probudila s pocitem, že noc něco přinesla a něco si odnesla, jako by v sobě nesla váhu slov, která se v ní usadila a teď pomalu měnila tvar. Ležela chvíli nehnutě, naslouchala zvukům domu, které byly známé a přesto jiné, jako by se naučily nový rytmus. V kuchyni tikal starý hodinový stroj, v komoře šustily myši, venku se ozývalo volání ptáků, a v tom všem se jí zdálo, že svět je současně blízký i vzdálený. Vzpomínky se jí vracely ne jako řetěz, ale jako mozaika, kousky, které se daly skládat různými způsoby, a každý způsob odhaloval jiný obraz.

Vstala, oblékla si šaty, které byly prosté, a přesto v nich cítila jistou důstojnost. Umyla si ruce v studené vodě, a když se podívala do zrcadla, spatřila v očích stopy noci, ale i něco jako jiskru, která tam dříve nebyla. Nešlo o radost, nešlo o lehkost, šlo o tichou připravenost čelit dalšímu dni. Vzala si poznámkový sešit, který si vedla, a tužku, a zapsala si věci, které se jí honily hlavou. Psát pro ni bylo jako dýchat, pomáhalo jí třídit myšlenky, dávat jim pořádek, a tím je činit snesitelnějšími.

Venku byla mlha, která se držela nad poli jako oblak dýmu a stromy v sadu vypadaly jako postavy z dávného příběhu. Cesta do vesnice vedla kolem starého mlýna, jehož kolo se už dávno nehýbalo, a přesto zůstávalo symbolem pohybu, který jednou byl. Baruška šla pomalu, pozorovala stopy po dešti, které se leskly na cestě, a přemýšlela o tom, jak se stopy v životě někdy ztrácejí, a přesto zanechávají otisk. Děti se honily po návsi, jejich smích byl ostrý a čistý, a Baruška se usmála, protože v tom smíchu slyšela něco, co jí připomnělo, že svět má i jiné barvy než ty, které nosila v sobě.

Setkala se s mužem, který jí pomáhal s plotem, a tentokrát přišel s košíkem plným bylin a květin. Jeho přítomnost byla stále tichá, ale teď v ní bylo více něhy než dřív. Mluvili o drobnostech, o tom, jak se mění počasí, o tom, jak se lidé mění, a přitom mezi řádky probíhaly otázky, které nebyly vyslovené. Muž jí nabídl, aby mu pomohla s úpravou zahrádky, a ona souhlasila, ne proto, že by chtěla pracovat, ale proto, že práce jí dávala možnost být v přítomnosti, nechat ruce mluvit místo slov. Když společně sázel sazenice, cítila, jak se mezi nimi vytváří tichá

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Baruška – pokračování.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.